

Ett

”Det som från början var ett bråk om en ... knarkelevans ...”

Hon kommer av sig. Knarkleverans. Det går inte säga. Kniper ihop munnen när en våg av illamående drar genom kroppen. Lyckas hålla emot. Far med tungan över läpparna, gör ett omtag. Blank av svett på överläppen, blek under underlagskrämen. Harklar sig och kör ner händerna i fickorna på de mörka kostymbyxorna. Börjar forma orden, men hon vinglar till där hon står utanför tingsrätten. Kameran gungar till när fotografen obekvämt byter ställning. En markering mot det ovärdiga i situationen. Hon tar vid mitt i meningen. Tankarna springer snitslad bana.

”Ledde snart till en bloi... blodig maktkamp ... som ... place... (Nej, säg något du kan få ur dig, rädda det här nu för fan!) ... även satt deras anhöriga i schkottlinjen ...”

Det blir tyst en stund. Beskrivningen av vad som lett fram till den senaste tidens våldsdåd är som bortblåst ur huvudet.

”Var var jag? Jo, alltså ...”

Hon lyckas inte riktigt få fatt i orden. Plötsligt är programledaren ensam i bild.

”Jag tror att vi bryter där.”

Hennes röst från studion är kall och klar, affärsmässig. Men

där finns också en omisskännlig ton av förakt som Rakel hör tydligt nu, tjugonde gången hon ser klippet. Hon torterar sig med den korta filmsekvensen, låter bilderna äta sig in i hjärnans alla skrymslen och vrår. Ingenstans att fly. Det klipp som nu snurrar i sociala medier, till en kakofoni av hånskratt eller genomskinligt medlidande. Andra har svårt att tro det. Hur Aftonbladets prisbelönta krimreporter står i direktsändning i målgången för en viktig rättegång och är så full att hon knappt kan få ur sig orden. Journalisten som det skrivits uppsatser om, hon som föreläser över hela landet och är en förebild för så många unga kvinnliga reportrar. Rakel Bild, aprak och utskämd.

Hon sänker mobiltelefonen. Händerna darrar. Ryggen är fuktig av iskall svett, sidenblusen klistrar mot huden. Det var en olyckshändelse. Inte kan väl hela hennes karriär utraderas på grund av en olyckshändelse? Hon rätar på sig, ett spjut av harm skjuter genom kroppen. Branschen är full av försupna gubbar, hela led av chefer och mellanchefer marinerade i sprit. Sådana som verkligen har problem. Men *en* miss – och hon är rökt?

Men visst, hon fick den där öppningen till en räddning. Erbjudandet om vård.

HR-chefens blick hade varit bekymrad. Var det inte alldeles för varmt i rummet? Junisolens sken genom rutan hade varit påfrestande.

”Nog förstår du, Rakel, att det har gått alldeles för långt och att du måste ta emot hjälp om du ska kunna jobba kvar här?”

”Hjälp?”

Rakels röst hade varit frostig, avvisande. Ilscan hade jagat undan det sista av berusningen, gjort henne glasklar. Kvar fanns bara en molande huvudvärk, och känslan av att befinna sig i fritt fall.

”Vad är det för hjälp du menar att jag behöver?”

”Hjälp mot alkoholmissbruket, Rakel. Du dricker för mycket, och nu är både läsare och tittare högst medvetna om det.”

Det var inte HR-chefen som hade svarat på frågan, utan redaktionschefen. Rynkad panna över de hornbågade glasögonen. En lock av det ljusbruna håret hade fallit ner i pannan. Hon var femtio, bara sju år äldre än Rakel, men hade sett på henne som om hon varit en oförståndig tonåring. Som snott farsans bil och kvaddat den på motorvägen.

”Frågan om ett uttalande har kommit upp också. Att vi borde skriva något om klippet. Att du borde säga något, kommentera. Nu när det snurrar i alla medier och vi får väldigt många mejl om dig. Både chefredaktören och du borde säga något. Vi håller det kort och formellt.”

Skammen hade varit som ett rakblad i buken. Rakel hade tagit spjärn, spottat ut orden:

”Du, det kan du glömma.”

Redaktionschefens ton hade hårdnat.

”Du är en av de bästa vi har, men i din roll hanterar du också uppgifter som kan sätta liv på spel. Du är en säkerhetsrisk i det här tillståndet.”

Hon hade lutat sig fram, som för att understryka sina ord. Rakel hade känt hennes patchoulidoftande parfym. Ännu en våg av illamående hade dragit genom kroppen.

”Så ditt val är att omedelbart skriva in dig för behandling, eller så är det avgångsvederlag som gäller.”

Behovet att spy hade trumfat alla andra känslor just då. Det hade vattnats i munnen, magen hade slagit volter. Men att kräkas inför HR-chefen och redaktionschefen skulle ha varit en ny nivå av förnedring. Kroppen hade gjort valet åt henne och avslutat karriären på Aftonbladet.

”Vet ni vad, ni kan fullkomligt dra åt helvete.”

Och så hade hon rest sig upp och lämnat rummet, kämpat för att inte springa, för att inte snubbla, genomsvettig och yr. De sista meterna hade hon rusat in på toaletten, där gallan hade plaskat ner i porslinet.

Hur hade hon hamnat här? Febrilt pusslade hon ihop sitt senaste dygn. Timmarna som satt henne i skiten.

Egentligen hade det börjat vid 16-tiden dagen före Katastrofen.

Rakel hade lämnat redaktionen, taxlackarna smattrande mot asfalten, väskan med laptoppen dunsande på höften. Spårvagnen hade kommit dundrande, full av turister. Det hade varit en ljummen kväll och människorna på Hamngatan hade strosat fram i sakta mak, tagit sig tid att stanna till vid skyltfönstren. Men hon hade gått med mål och riktning, väjt mellan flanörerna. Yoanna Machado hade bett henne om ett möte vid glasskiosken i Kungsträdgården.

Yoanna sålde sex. Men inte genom trafficking och hallicknätverk. Inte som de där kvinnorna som hölls som mänskliga toaletter i små lägenheter där männen avlöste varandra med en halvtimmes mellanrum. Yoanna Machado var lyxeskort och träffade ett fåtal män – de rika och mäktiga.

”Crème de la crème av skithögar”, brukade hon säga och skratta sitt hessa skratt.

Visserligen hade hon ett slags hallick, en äldre kvinna som agerade kräsen matchmaker, men Yoanna gav sken av att vara sin egen. Hon var lång, underskön, hade midjelångt svart hår och fylliga läppar som kanske var äkta. Förpackade sina kurvor i dyra märkesplagg och rörde sig med självförtroende.

I många år hade Yoanna varit Rakels informatör. Hon följde med männen hon träffade på middagar och lyxiga weekend-

resor. Hon agerade flickvän åt män som hade råd med det. Ibland var de ledargestalter i kriminella nätverk, ibland företagstoppar eller pampar i den politiska eliten. Yoanna hade god iakttagelseförmåga och ett skarpt öga för detaljer. Uppfattade när konflikter var under uppsegling, när brott skulle begås, när stora affärer närmade sig mållinjen eller när finansvärlden skakades om inifrån.

Det enda Rakel inte frågade henne om var hur Yoanna hade hamnat i situationen hon befann sig i, hur detta kommit att bli hennes levebröd. Ofta ville hon säga som torsken Richard Gere spelade i *Pretty Woman*: ”Det finns så mycket annat du kan göra.” Men varje gång Rakel ens försiktigt närmat sig ämnet hade Yoanna skyggat som om hon bränt sig. Så Rakel hade slutat försöka.

I starten av deras samarbete hade hon grävt i Yoannas bakgrund. Ville som alltid veta vem hon hade att göra med. Yoanna var ostraffad, invandrad från Portugal, hade aldrig varit gift och hade levt ett kringflackande liv – bytt bostad i Stockholm med omnejd ibland flera gånger per år. Hon hade ingen familj registrerad i Sverige. Det var vad som gick att få fram.

Yoanna föredrog att träffas fysiskt. Ibland fick Rakel nästan för sig att hon såg deras samarbete som en spännande lek.

”Jag litar inte på appar. Jag måste veta var jag har dig, Bild”, kunde hon viska med skratt i de mörka ögonen.

Ofta sågs de på något hotell, när det var uppgifter som krävde längre förklaringar. Vid enstaka tillfällen träffades de så här, på en plats där det kryllade av människor. Spelade främlingar som möttes av en slump, ställde en fråga om en busstid eller en genväg. Den metoden var till för de snabba mötena. Så växlade de några ord, ibland fick Rakel en minnessticka med en film, ett ljudklipp.

Hon var van att skriva runt Yoanna som källa. Ibland fick

hon det att låta som att källan kunde finnas inom polisen, ett mycket sannolikt scenario. Ingen fick någonsin misstänka henne. Rakel visste så väl att Yoanna tog risker för hennes skull, men hon verkade njuta av att se uppgifterna hon förmedlat bli till stora rubriker. En kicksökare med en stark inre kompass? Någon gång skulle hon ställa frågan.

Solskenet över Kungsträdgården hade varit gyllene. Körsbärsblommorna hade för länge sedan blommat ut, men ersatts av annan blomprakt. Tulpanerna hade trängts i rabatterna, i träden hade klasar av vita blommor gungat i den lätta vinden. Överallt i parken hade det varit fullt av folk. På uteserveringar, på trappstegen invid den stora fontänen.

Vid glasskiosken hade hon fått syn på Yoanna, där hon tagit emot en strut kulglass från försäljaren. Fört upp solglasögonen på hjässan och fångat en droppe smält glass med tungan. Det långa svarta håret hade varit uppsatt i en hög, blank hästsvans. Rakel hade burit en välsittande linnekostym, men Yoannas olivgröna klänning hade fått henne att känna sig enkel.

Så hade deras blickar mötts. En snabb blinkning, en antydning till ett leende. Fler än en i parken hade vänt sig om efter Yoanna när hon kommit släntrande, till synes fokuserad på glassen. Rakel hade inte behövt anstränga sig för att hitta på dagens kontaktförsök.

Högt hade hon sagt:

”Ursäkta, jag måste bara fråga var du har köpt din klänning?”

”Åh, men tack. Den är från Prada, men den har några år på nacken.”

Rakel hade kastat en snabb blick omkring sig. Frågat i lägre tonfall:

”Är det bra med dig?”

”Jadå.”

Lite högre:

”Verkligen jättefin. Finns det någon Pradabutik i Stockholm?”

”Ingen aning faktiskt, den här är köpt i Paris.”

Så, nästan viskande:

”Vad har du?”

Yoanna hade satt glassen till munnen, verkat tveka. En rynka hade framträtt mellan ögonbrynen.

”Vet du, jag kan faktiskt inte ta det här. Det är för mycket, för stort. Och det är verkligen något för dig. Men vi måste passa oss.”

”Vad menar du?”

Ett nytt ljus i de mörkbruna ögonen.

”Är det någon som vågar rapportera om det här, så är det du. Kom hem till mig på torsdag så tar vi det då.”

Rakel hade stannat upp i häpen förvåning. Smilgroten i den solbruna kinden hade lett emot henne.

”Det är väl dags nu att jag bjuder hem dig, efter tre år? Haga-gatan 4, det är porttelefon och det står Salström på dörren, kom vid sjutton. Då ser jag till att vara ensam.”

Salström? Rakel hade höjt på ögonbrynen. Men hon hade vetat bättre än att fråga. Förmodligen var det en rik man som försett Yoanna med bostad vid Odenplan, mitt i centrala Stockholm. Ibland ville hon fråga: Vad gör du den dag när du inte längre är vacker? Vad har du för backup-plan?

Men inte nu. Inte här.

Yoanna hade på nytt slickat på glassen. Gett henne ett retsamt leende.

”Men du, ta på dig keps och solglasögon. Mina grannar är sådana som skryter om att de läser tidningar. Heja den fria pressen och så där. Du är säkert deras idol.”

Så hade hon skyndat i väg med den blanka hästsvansen dansande på ryggen. Rakel hade stått kvar med en känsla av frustration i kroppen, parad med förväntan. Hon hade aldrig

varit bra på att vänta. Något stort – vad kunde det handla om? Vem var det nu Yoanna dejtade mot betalning? Torsdag. Tre dagar bort. Hon fick ge sig till tåls.

”Men fan, Rakel! Det var inte igår!”

En hand på hennes axel och hon hade snurrat runt.

Mötts av ett rödbrusigt ansikte, mjukt i konturerna, ett godmodigt leende. Roger. Fotograf på TV4, där hon hade jobbat tidigare. Sena nätter och stressiga timmar i upploppet mot deadline hade de arbetat sida vid sida. Levererat inslag, arbetat fram dokumentärer. Gått direkt från redaktionen till bardisken. Avhandlat branschsnacket till sent in på småtimmarna. Roger kände allt och alla.

Nu var han till åren kommen, men fortfarande med skärpa både i fotografblicken och intellektet.

”Har du också semester? Inte? Men har du släppt datorn redan? Vid den här tiden? Hur gick det till?”

”Skiten brann upp”, hade hon replikerat.

Han hade skrattat sitt bullrande skratt och gett hennes arm en gillande tryckning.

”Nu går vi till Sturehof och får oss ett glas.”

Rakel hade kommit med några vaga invändningar. Hon borde åka hem till Ian. Hon borde förbereda rapporteringen av en viktig dom dagen efter. Hon borde ta en tidig kväll.

”Ett glas hinner du med”, hade han invänt och så hade saken varit avgjord.

De hade fått tag på ett bord på den anrika restaurangens uteservering. Ett glas iskall chardonnay hade serverats till skaldjur och pommes frites, Roger hade fått en stor stark och lett med skum i den rödblonda mustaschen. Fler hade anslutit. En utrikeskorrespondent nyss hemkommen från Paris. En deckarförfattare vars bok låg högt på listorna. En scripta från kanalen, i sällskap med en nyhetsuppläsare. Någons fru.

Någons barndomskompis. Fler bord hade dragits ihop. Hon hade skickat i väg ett snabbt mess till Ian – *Blir lite sen* – och sedan ännu ett – *Sitt inte uppe och vänta*.

Knappt reflekterat över bristen på svar. Han hade väl fullt upp, även hans jobbmobil smattrade på ledig tid och uppdragen bara växte. Ian skulle unna henne en kul kväll. Även en måndag. Glaset hade fyllts på. Roger hade tagit in en omgång snapsar. Tallrikar och glas hade trängts på det runda bordet. Skratten hade ekat ut mot Stureplan, ut mot det sjudande myllret av människor som tätat i sommarnatten. Rakel och deckarförfattaren hade gått utanför skranket och rökt smala cigaretter. En flaska bubbel hade beställts in. En ny man hade anslutit till sällskapet, efter en halvtimme hade Rakel rodnande insett att han en gång för länge sedan gett henne oralsex på ett tåg. Hans blick på henne hade varit lång och talande, och avslöjat att han mindes tillfället väl. Rummet hade blivit lite suddigt i konturerna, skratten och samtalen alltmer högljudda, drycken hade varit len i munnen. En mjuk antydan till skymning hade fört med sig svalare vindar, gasolvärmare hade slagits på, gyllene bikupor ovanför deras huvuden. Ytterligare en runda snaps. Ytterligare en smal cigg eller två. Allt hade varit så lätt, så roligt. De hade gått vidare till en italiensk krog där Roger kände ägaren, som alltid stod och spelade skivor fram till stängning. Så även den här gången. Sprakande tomtebloss i luften och uppsträckta händer. Efter att de övriga gästerna lämnat lokalen hade Rakels sällskap fått stanna kvar. Nu hade det varit servitörernas tur att korka upp. Som om de inte redan tagit shots i smyg. Värmt upp inför den verkliga festen. Volymen hade ökat, med jubel och allsång. Rakel hade öppnat dörren till den smala toaletten, tvärstannat, där hade en servitör stått och dragit en lina från handfatet. Han hade flinat och ryckt på axlarna, gnott sig om

näsan. Roger hade bjudit henne på söta shots som han kallade Vodka caramel.

”Det smakar ju godis, inte alls sprit!”

Hon hade dansat tryckare med utrikeskorrespondenten. Utväxlat blickar, inte mer än så, med mannen från tåget. Tydligt var han konstnär, något slags skulptör. Kroppen hade varit lätt, huvudet fullt av ljus och skratt. Mobilen hade brummat i fickan, igen och igen, men hon hade ignorerat den. Vid bardisken hade hon sträckt fram telefonen för att betala. Notiserna hade trängts på skärmen. Missade samtal från Ian.

När hon ramlat in genom ytterdörren hade klockan varit en bra bit efter fem på morgonen. Hon hade skrapat i armbågen när hon snubblat uppför trappan i den svala, stenkädda foajén. Rakel hade tagit stöd mot dörrposten för att hindra ett fall, men trots det vinglat till. Tittat upp och mött Ians bruna ögon. Han hade stått där, med de slitna pyjamasbyxorna i flanell nerhasade på höfterna. Stor och axelbred men så liten i blicken, så oändligt naken och sårbar. En trött gest när han strukit sig över den snaggade hjässan, så hade han lämnat henne utan ett ord och gått in i sovrummet igen.

”Men du”, hade hon fått ur sig, även om orden tycktes ha vuxit i munnen och kommit ut inlindade i gummi.

Hon hade inte följt efter honom in i sovrummet. Skyggat för de anklagande ord som kunde ha kommit emot henne i dunklet. I stället hade hon ramlat ner i soffan, fullt påklädd, och somnat i samma stund.

Efter vad som kändes som bara ett ögonblick hade Ian försökt väcka henne. Tonen vass som ett rakblad.

”Rakel, vad fan, du vet att domen meddelas snart.”

Munnen som läder. Sprängvärkande huvud. Sprejdeo och hetsig sminkning i den panikbeställda taxin. Några klunkar halvt upplöst Treo, som nästan fått henne att spy. Tankarna

i spinn. Googlingar som skulle friska upp minnet, om de två kriminella familjerna vars krig lett till mängder av oskyldiga dödsoffer. Pinsamt medveten om lukten av gammal fylla i bilen. Precis hinna fram i tid. Och sedan krascha och brinna i direktsändning. Svart rök från den förkolnade farkosten steg fortfarande upp mot himlen.

Men en ännu värre smäll hade väntat på henne när hon kom hem från mötet med cheferna.

Ian hade suttit i soffan där hon sov. Den stora näven hade strukit undan ett inbillat dammkorn från glasbordet. Blicken som hastigast upp mot henne, bränt igenom henne, och sedan ut genom fönstret. Den fylliga munnen sammanbiten, han hade varit svullen av trötthet under ögonen. En skymt av ärret vid hans tinning efter det sår som hon baddat med sprit och tejpat igen efter ett tillslag som blev våldsamt.

De var det perfekta paret. Han kriminalkommissarie, hon journalist med fokus på brott och straff. De hade mötts i tjänsten och passionen hade varit förtärande, uppslukande, de hade varit som djur. Ömheten och de djupa samtalen hade kommit därefter. Många journalistkollegor var avundsjuka, hon visste hur snacket gick, klart man blev en stjärnspelare på krimkartan med en sådan vägvisare där hemma. Hon hade aldrig brytt sig, bara hållit hårdare om hans valkiga hand. En mjuk tryckning om skulderbladet, en hand om hennes nacke. Få kunde som Ian få henne att hitta lugnet, bli fokuserad. Få kunde stötta som han. Han visste allt om henne, kände varje skitigt skrymsle och vrå i henne.

Men nu hade något slocknat i hans blick.

”Jag har tänkt på det här hela natten, hela dagen. Jag har legat och grubblat så många nätter. Det här funkar inte längre. Du har tappat kontrollen. Jag flyttar in i min brorsas lägenhet, den står tom.”

Rösten hade varit tonlös, trött.

Luften hade fullkomligt gått ur henne, hon hade vacklat där hon stått. Hon, som alltid lyckades hitta orden, kunde nu inte få fram någonting alls.

”Men vad ... Hur kan ... Du ... Nej.”

Hon hade gått fram och sjunkit ner på knä framför honom, händerna på hans jeanslår, blicken bönfällande. Först då hade hon blivit medveten om att det stått något bredvid honom. En nött läderbag, fullpackad. Dragkedjan hade varit öppen, ärmen från hans noppriga favoritröja hade stuckit fram.

Han hade långsamt rätat på sig, som om det var en kraftanstängning att möta hennes blick.

”Jag älskar dig. Jag älskar dig så att det gör ont. Men du är alkoholist. Jag kan inte leva med dig längre. Du har allt, men du förstör för dig själv.”

Häftiga andetag, glödande frustration i blicken.

”Hur tror du att det känns för mig när du börjar hålla i dig och drar i väg? Jag vet fan aldrig var det ska sluta.”

Hon hade dragit efter andan för att säga något, för att invända, men han hade fortsatt, sammanbiten.

”Blir du helt nykter så kan vi försöka.”

Hon hade viskat: ”Men hur länge ska jag ...?”

Uttrycket i hans ögon hade varit skoningslöst.

”Klarar du ett halvår så kan du ringa. Innan dess har vi inget att säga varandra. De flesta räkningarna går på autogiro, så det finns ingenting du behöver prata med mig om. Inte ett jävla skit. Inte förrän du är nykter. Hör du det?”

Tonen hade skärpts, de sista orden hade han rutit fram.

”Men du dricker ju också”, hade hon hulkat fram.

Bröstkorgen full av orättvisa. Ilskan hade flammats upp i hans ögon.

”Jag tar en öl ibland. Men när du börjar dricka på riktigt, då

finns det ingen botten i dig. Jag river inte hela mitt jävla liv när jag dricker alkohol. Men jag kan lova dig att jag inte skulle ha några problem med att leva utan att få i mig en droppe till”, hade han fräst.

Ilscan hade sjunkit undan lika snabbt som den flammade upp. Så hade sorgen fått hans röst att svaja till.

”Men frågan är om du ens tar in det jag säger. Jag tror inte det. Jag tror fan inte att det finns något eller någon som kan nå fram till dig. Du ljuger för dig själv.”

Så hade han rest sig. Borstat av sig hennes händer, hennes förtvivlat framsträckta armar som försökt nå hans hals, hans armar, hans midja.

All värdighet ut genom fönstren. Hon hade ramlat efter honom, tårarna strömmande nerför kinderna. Vid dörröppningen hade han gripit tag om hennes handleder med en styrka som var vida överlägsen hennes. Sett henne i ögonen, först då hade det gått upp för henne att också han grät. Så hade han tagit hennes huvud mellan sina händer, kysst henne så hårt att det gjort ont, så att hon gnytt efter mer, efter honom, och lika snabbt släppt henne, tagit sin väska och gått. Hon hade blivit liggande på hallmattan. Med spillrorna av sitt liv utspridda omkring sig.

Det hade tagit timmar innan hon rest sig. Innan tårarna torkat. Innan hon darrande sjunkit ner i soffan för att se; hur jävla illa kunde det där klippet vara egentligen?

Väldigt illa, visade det sig. En röddögd, blanksvettig, svamlande fyrtiotreåring som knappt sovit en blund och uppenbarligen inte var nykter.

Men alkoholist? Hon hade festat. Gått för långt. Ändå var hon inte den som druckit mest under natten, långt ifrån. Var alla hennes vänner alkoholister? Knappast.

Nog skulle Ian fatta att han hade fel? Att han dömt henne

för hårt? Att han bara ryckts med av vad andra sa, av vad hennes före detta arbetsgivare slagit fast om henne? Men den fula bilden de målade upp stämde inte.

För själv visste hon helt säkert: hon var inte alkoholist. Trött och utarbetad, kanske. Det hade varit för mycket på sista tiden, för intensivt.

Försvaret hade byggts upp, sten för sten. Tårarna hade trängt igenom ändå. För Ian var faktiskt borta. Hon hade ingen aning om ifall hon någonsin skulle få kalla honom sin sambo igen. Saknaden skar i henne. Det var som att förlora en kroppsdel, ett livsnödvändigt organ. Andetagen nådde inte hela vägen upp i bröstkorgen. Det gick inte utan honom.

Mörkret hade fallit i våningen. Ingen Ian hade kommit hem.

Två

Hon förflyttade sig mellan soffan och sängen. Lakanen som fortfarande bar hans doft. Garderoben i ekträ var öppen och en galge hade ramlat ner. Det verkade ha gått fort när han rev ut sina kläder. Hon låg och stirrade på de tomma galgarna. Då och då pep mobilen till. En orolig vän som sett klippet, en deltagande kollega, en släkting som undrade vad det var för film som alla pratade om.

En av hennes bästa vänner, Karolina, ringde. Rakel övervägde att svara, men lät bli.

Pappa hade lämnat meddelande. Men inte han, inte Ian. Hon kastade mobiltelefonen till andra änden av sängen.

Dagsljus ersattes av mörker, blev till ljus igen. Hon drack vatten, tömde olika matlådor med rester stående i skenet från den öppna kylskåpsdörren. Hon ville hälla i sig en flaska whisky, dricka hjärnan i bitar, men Ian hade rensat barvagnen, vinstället. Slängt allt. Tomflaskorna låg i sophinken.

Dag ett var Katastrofen.

På eftermiddagen dag tre satte hon sig upp. Övervägde alternativen till middag i kylskåpet men insåg att det inte fanns några kvar, utöver en burk tomatkross och en förpackning matlagingsgrädde. Hon sniffade sig i armhålan och gjorde en grimas. Dags att vädra ut här. Vädra ut sig själv.

Prövande satte hon fötterna på sovrumsgolvet, reste sig ostadigt. Tog stöd mot dörrposten, på väg ut mot badrummet. Våningen bar spår av hennes sorg. En halvtom matlåda på glasbordet i vardagsrummet. I biblioteket låg byxorna hon kastat av sig första dagen, liksom en tom colaburk. Hon dröjde vid en av de välfyllda bokhyllorna. Hälften hennes; reportageböcker och deckare. Hon läste för att göra research, eller för en dos halsbrytande underhållning. Hälften hans; romaner och klassiker. Han ville läsa om en verklighet långt ifrån den han arbetade i. Hans ben slängt över hennes i sängen, en blick mot henne när han vände blad. Hennes kind mot hans skuldra.

Hon svalde ner gråten. Klädde av sig de illaluktande plaggen och stannade upp inför synen i den runda badrumsspegl.

Kroppen, alltid smal och senig, hur lite eller mycket hon än tränade. Armar som burit tunga väskor under reportageresor i amerikanska Södern, i Ostasien, i Sydeuropa, i Arjeplog. Ljusbrun, lockig page som precis nuddade axlarna, några silvergrå strån hade börjat leta sig fram på hjässan. En långsmal näsa, som hon fått efter sin far. Näsa för affärer, brukade han skämta och nypa henne i den. Nej, inte direkt, men jag får väl hoppas på arvet, var hennes replik. Den där brutala humorn som de båda gillade.

Mörka intensiva ögon som tycktes ha sjunkit djupare in i sina hålor, urholkats av trötthet. Känslig mun, fyllig överläpp, det lilla ljusa ärrret precis vid ena mungipan. Ian brukade kyssa henne där. Tankarna irrade ideligen i väg till honom. Det fanns inte en punkt på hennes kropp som han inte hade rört med sin mun, med sina kraftiga händer. Ögonen i spegeln var rödgråta, axlarna slokade. Förlusten av ett levebröd vägde lätt i jämförelse med förlusten av den hon älskade. Det var det som slagit henne till marken.

Men skulle hon försöka samla ihop sig måste hon förr eller

senare ta tag i den första biten. Försörjningen. Pengar fanns, och hon skulle få en nått summa i avgångsvederlag, enligt ett kortfattat mejl från HR-chefen. Men den skulle inte räcka till pensionen. Långt ifrån. Även om det just nu kändes som om hon aldrig skulle kunna skriva en artikel igen.

Hon duschade iskallt för att väcka skallen. Lät de tunga strålarna hamra mot huvudet. Huttrande klev hon ur den breda duschkabinen, svepte in sig i en tjock, mörkgrön frottéhandduk. Gnuggade sig så hårdhänt att huden rodnade och hängde handduken över spegeln. Hon ville inte se sig själv mer idag.

Tillbaka i sovrummet grävde hon fram ett par smala jeans, en vit skjorta, underkläder. Snodde ihop håret i nacken med en klämma. Inbillade sig att hon nästan såg ut som sig själv igen. Nu borde hon åtminstone klara av att gå ner till mataffären.

En snabb blick på mobiltelefonen och hon stelnade till när hon såg klockslaget och datumet på skärmen. Där fanns ett meddelande från Yoanna.

Är du allergisk mot något?

Helvete! Det var torsdag, klockan 16.46. Yoanna väntade henne om en kvart.

Hon slog numret med bankande hjärta. Måste ställa in. Men signal efter signal gick fram utan att Yoanna svarade. Det var som vanligt. Det gjorde hon aldrig. Enbart textmeddelanden dög, och dem besvarade hon nådigt efter några timmar. Hennes mobiltelefon var som ett misskött barn.

Förlåt. Jag hade helt glömt. Kan inte idag, skrev Rakel.

Sekunderna blev till minuter. Inget svar. Irriterat stack hon ner telefonen i bakfickan. Letade i våningen efter en tygkasse att ta med till mataffären. Men hejdade sig, stannade upp i hallen. Tankarna började gnaga. Om nu Yoanna satt på en jättestory så var det en möjlig räddning. Om hon hädanefter skulle behöva försörja sig som frilans hos gud vet vem som

ville anlita henne efter Katastrofen – var det inte en klockren story hon behövde då?

Kroppen var urlakad, skallen likaså, men nog skulle hon orka med ett bakgrundssamtal med sin bästa källa. Klockan var 16.53. Hon skickade ett nytt meddelande.

Jag kommer. Ursäkta strulet. Där senast tio över.

Hon hoppades att Yoanna inte skulle fråga hur det var fatt, säga något om hennes trötta, rödgråtna uppenbarelse. Förmodligen skulle det brista för henne då. Hon tog fram kartappen. Hagagatan 4 låg inte mer än en kvarts promenad bort. I sista stund kom hon ihåg Yoannas förmaning om att maskera sig. Den kändes ännu mer välbehövlig nu, när hon var utskämd. Nersolkad. Det stack till inombords. Hon sköt undan tankarna. Visste med sig att hon var bra på det, att hon måste bli ännu bättre på det. Hon nappade åt sig en av Ians nötta, ljusgrå kepsar med New York Rangers-logga, ignorerade den molande smärtan i minnet av att se honom i den. Tryckte ner kepsen över håret, och matchade den med ett par Ray-Bans i pilotmodell. Så där. Ingen som inte kände henne väl skulle känna igen henne.

En sval bris träffade henne när hon klev ut på Olof Palmes gata. Hon huttrade till och virade armarna om kroppen. Mer än en gång hade vänner påpekat ironin i att just hon bodde på en gata sammankopplad med ett ouppklarat mord. Visserligen hade chefsåklagaren trots bristande bevis pekat ut den så kallade Skandiamannen för skotten mot statsministern, men det tog man tillbaka senare. Själv hade hon alltid trott på teorin om revolverskytten som varit förargad över beskattningen av aktiehandel. Den enda av de hundratals personer i Stockholmsområdet som ägde en Smith & Wesson .357 Magnum och som inte lämnade in sitt vapen för provskjutning, trots upprepade påminnelser.

Hon gick snabbt, märkte att det var en utmaning att hålla det vanliga höga tempot. Tre dagar av att gråta ögonen ur sig hade satt sina spår. Hon gick i riktning mot Vasagatan, fortsatte in på Upplandsgatan. Uteserveringarna var fullsatta. Det var som att passera framför publikläktare. Pulsen gick upp. Glodde de efter henne? Kanske inbillade hon sig bara, men minnet av det förnedrande klippet skavde i henne.

På en bänk satt A-lagarna och grälade med skrovliga röster. Skränandet ekade mellan husfasaderna. Där fäste hon blicken. Åsynen av de slitna männen stärkte henne. Jag har inget gemensamt med er, tänkte hon. Ian måste fatta det.

Så var hon framme vid Odenplan och Hagagatans pastellfärgade hus.

Porttelefon, hade Yoanna sagt. Rakel stannade till vid porten och fick direkt syn på den. Och där var Salström.

Hon tryckte på knappen och hörde en ringsignal skrälla, men sedan ingenting. Hon fick fram telefonen. Hon var tio minuter sen, inte mer än så. Det borde inte innebära att inbjudan hade dragits tillbaka. Rakel bläddrade fram Yoanna i kontaktlistan och lät signalerna gå fram. En, två, tre ... Inget svar. Minuterna tickade förbi. Frustrationen växte inombords.

”Men det var väl fan, när jag nu tagit mig hit, Yoanna.”

Å andra sidan var det likt Yoanna att inte ha koll på mobiltelefonen, att ofta ha den på ljudlöst. Männen som sökte henne kunde kontakta henne alla tider på dygnet, hade hon förklarat. Men hon ville själv välja när och hur hon svarade dem.

Plötsligt hördes ett surrande ljud från porten och någon knuffade på den från insidan. Låset verkade kärva, personen där inne drog i den med kraftiga ryck. Med ens for porten upp och Rakel tumlade baklänges. Ut stormade en flock taxar i olika nyanser i en trasslig härva, och efter dem kom en äldre dam som mest påminde om en bläckfisk med de många

färggranna kopplen i händerna. Hundarna skällde vilt, halva flocken ville tillbaka in i porten.

”Moffe! Joppe! Nej, sa jag! Nu slutar ni dra! Vad är det med er idag?”

Hundägare som inte kunde kontrollera sina hundar. Rakel höll tillbaka en grimas och fångade den tunga trädörren innan den stängdes. Skylten i entrén angav att Salström fanns på våningsplan fyra, högst upp.

Det var svalt i trapphuset. Hon skyndade uppåt, det enda ljudet som hördes var från hennes egna fotsteg och det dröjde inte länge innan andhämtningen blev tung. Stannade så vid ytterdörren med ett prydligt *Salström* på en blank metallskylt. Ringklockan pinglade uppfordrande. Hon lyssnade, medan andetagen långsamt återgick till lugnare takt. Inga ljud inifrån. Ett nytt försök. Pling, plong. Inga annalkande steg. Irritationen växte på nytt. Det var väl fan, när hon nu tagit sig ut, spräckt den där bubblan av förtvivlan och samlat ihop sig. Bara för att hon lovat Yoanna.

I ren frustration tryckte hon ner dörrhandtaget och dörren gled upp, oväntat lätt. Som om den inte varit helt stängd. Rakel tog ett tvekande steg in i hallen. Det här var ett övertramp. Så väl kände hon inte Yoanna. Hon kanske bara var ute och handlade något, kanske hade hon kommit på att hon saknade något att bjuda på?

”Ho, ho?” ropade hon.

Hon stod i en ljus och öppen hall, ett rundat valv ledde in mot ett vardagsrum med möbler i pastellfärgad sammet. Det var högt i tak, vackra trägolv. Men hennes blick fastnade vid något på hallgolvet. Något som väckte helt andra delar av hennes hjärna. Varningssystemen slogs på, adrenalin sköt genom kroppen.

Blod.